

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedy Mgr. Marka Bedřicha, soudce Mgr. Marka Zimy a soudkyně JUDr. Jitky Hroudové ve věci

žalobkyně: **a) Ing. E. B. H.**
 b) Ing. T. B.
 oba bytem X
 oba zastoupeni advokátem Mgr. Štěpánem Ciprýnem, LL.M.
 sídlem Rumunská 1720/12, 120 00 Praha 2

proti
žalovanému: **Magistrát hlavního města Prahy**
 sídlem Mariánské náměstí 2/2, 110 01 Praha 1

za účasti: **Ing. R. N.**
 zastoupeného advokátkou Mgr. Zuzanou Kratěnovou
 sídlem Bělehradská 572/63, 120 00 Praha 2

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného z 15. 2. 2023, čj. MHMP 346316/2023, sp. zn. S-MHMP 645517/2022/STR

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žalovanému se náhrada nákladů řízení nepřiznává.
- III. Osoba zúčastněná na řízení nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Shodu s prvopisem potvrzuje X.

Odůvodnění:

1. Vymezení věci

1. Žalobci přestavěli své původní oplocení z pletiva na plné dřevěné oplocení, které je navíc vyšší než oplocení původní. Správní orgány jim nařídily, aby tuto stavbu odstranili. S tím žalobci nesouhlasí, a proto se obrátili na soud.

2. Žalobní argumentace

2. Žalobci jsou přesvědčeni, že napadené rozhodnutí je nepřezkoumatelné, nezákonné a částečně nicotné. Navrhují, aby ho soud zrušil a společně s ním i rozhodnutí správního orgánu prvního stupně (Úřadu městské části Praha 22). V žalobě formulovali následující žalobní body.
3. V **prvním žalobním bodu** brojí proti závěru správních orgánů, že podbetonování a vyztužení sloupků oplocení přesahuje na pozemek parc. č. XA ve vlastnictví hl. m. Prahy. Považují ho za nepřezkoumatelný a nesprávný.
4. Z odůvodnění napadeného ani prvostupňového rozhodnutí předně není zřejmé, na základě jakých skutečností správní orgány dospěly k tomuto skutkovému závěru, což činí napadené rozhodnutí nepřezkoumatelným.
5. Žalobci navíc v řízení o dodatečném povolení stavby doložili revizní dokumentaci a její doplnění, z níž plyne, že oplocení ani po změně nezasahuje do sousedních pozemků. Též ze zaměření skutečného provedení oplocení plyne, že odchylky, které byly zjištěny, jsou v rámci přípustné odchylky měření. Jde tedy pouze o nedokonalost měření, nikoliv zjištění, že by oplocení přesahovalo na sousední pozemek.
6. V **druhém žalobním bodu** žalobci namítají, že výrok napadeného rozhodnutí je neurčitý a nepřezkoumatelný. Žalovaný doplnil výrok prvostupňového rozhodnutí o text „s přesahem na pozemek p. č. XA“. Dle žalobců však napadené rozhodnutí nespecifikuje tento údajný přesah, a není proto zřejmé, v jakém rozsahu mají žalobci povinnost stavbu odstranit. To činí napadené rozhodnutí materiálně nevykonatelným.
7. V **třetím žalobním bodu** žalobci tvrdí, že z napadeného rozhodnutí není zřejmé, zda oplocení vůbec vyžaduje rozhodnutí, opatření nebo jiný úkon předpokládaný zákonem č. 183/2006 Sb., o územním plánování a stavebním řádu (stavební zákon). Žalobci jsou přesvědčeni, že oplocení bylo možné vybudovat bez jakéhokoli omezení. Nařízení č. 11/2014 Sb. hl. m. Prahy, kterým se stanovují obecné požadavky na využívání území a technické požadavky na stavby v hlavním městě Praze (pražské stavební předpisy; PSP), nabylo účinnosti až 1. 10. 2015 a 16. 1. 2015 byla účinnost nařízení pozastavena rozhodnutím Ministerstva pro místní rozvoj. Nové nařízení č. 10/2016 Sb. hl. m. Prahy nabylo účinnosti až 1. 8. 2016.
8. **Čtvrtý žalobní bod** se týká již výše zmíněného sousedního pozemku parc. č. XA. Žalobci namítají, že správní orgány neposoudily, zda je tento pozemek veřejným prostranstvím. Upozorňují přitom, že ne každý pozemek vlastněný obcí je veřejným prostranstvím. Ke dni vybudování oplocení se na pozemku parc. č. XA nacházelo staveniště a pozemek byl vedený v katastru nemovitostí jako orná půda.

9. V **pátém žalobním bodu** žalobci napadají podmínky odstranění stavby stanovené správními orgány, neboť je považují za nezákonné. Podmínky odstranění stavby a možnosti správního orgánu o odstranění rozhodujícím jsou obecně upraveny v § 130 odst. 1 stavebního zákona a § 17 vyhlášky č. 268/2009 Sb., o technických požadavcích na stavby. Z této úpravy plyne, že správní orgány nemohly žalobcům uložit, jakým způsobem má být stavba oplocení odstraněna, ani jak mohou žalobci pozemek znovu oplotit. Oboje je plně v jejich dispozici.
10. V **šestém žalobním bodu** žalobci namítli nezákonnost postupu správního orgánu prvního stupně. Ten totiž po žalobcích požadoval doložení dokumentace v rozsahu potřebném pro stavební řízení, což požadovat nemohl. Podle § 103 odst. 1 písm. e) bod 14 stavebního zákona, nevyžadovala stavba oplocení stavební povolení ani ohlášení stavebnímu úřadu. Na případ žalobců totiž nelze vztáhnout pražské stavební předpisy. Správní orgán proto mohl požadovat pouze doložení dokumentace v rozsahu potřebném pro vydání územního souhlasu.

3. Vyjádření žalovaného

11. Žalovaný navrhl zamítnutí žaloby, neboť je nedůvodná.
12. K **prvnímu žalobnímu bodu** uvedl, že v rámci změny oplocení byly původní sloupky oplášťeny dřevěným „kastlíkem“, který vytvořil nový sloup pro zapuštění plotových palubek. Zdůraznil, že otázkou přesahu se on i prvostupňový správní orgán podrobně zabývali v řízení o odstranění stavby i v řízení o jejím dodatečném povolení. K tomu žalovaný citoval relevantní část z rozhodnutí o odvolání v řízení o dodatečném povolení stavby, z níž plyne, že na sousední pozemek nezasahuje nadzemní část oplocení, ale zesílené betonové patky umístěné pod zemí. Dokumentace odkazovaná žalobci tato zjištění nevyvrací.
13. K **třetímu a šestému žalobnímu bodu** žalovaný uvedl, že se podrobně zabýval otázkou, jaké povolení stavba oplocení vyžaduje. Z relevantní právní úpravy dovodil, že ač stavba žalobců nevyžaduje ohlášení ani stavební povolení, vyžaduje vydání územní souhlasu. Žalovaný dále upozornil na to, že nařízení č. 11/2014 Sb. hl. m. Prahy nabylo účinnosti již 1. 10. 2014, tedy o rok dříve, než tvrdí žalobci. Povinnost vydání územního souhlasu však neplyne z něj ani pražských stavebních předpisů, ale přímo ze stavebního zákona.
14. Ve vztahu k **čtvrtému žalobnímu bodu** žalovaný zdůraznil, že otázka, zda byl pozemek parc. č. XA veřejně přístupný či ne, není pro věc rozhodná, neboť územní souhlas vyžadovalo do 31. 12. 2017 i oplocení, které s veřejným prostranstvím nesousedilo. Pozemek parc. č. XA je navíc zjevně veřejným prostranstvím ve smyslu § 34 zákona č. 128/2000 Sb., o obcích (obecní zřízení). Není totiž oplocen, je zatravněn a nachází se na něm chodník a dětské hřiště. Druh pozemku evidovaný v katastru nemovitostí nemá vliv na posouzení, zda je pozemek veřejným prostranstvím.
15. K **pátému žalobnímu bodu** žalovaný uvedl, že podmínky, jež lze uložit v rozhodnutí o nařízení stavby, jsou vedle § 130 stavebního zákona specifikovány ve vyhlášce č. 503/2006 Sb., o podrobnější úpravě územního rozhodování, územního opatření a stavebního řádu. Z § 18o odst. 2 písm. f) této vyhlášky plyne, že správní orgány mohou stanovit též podmínky, kterými se zajistí postup a způsob bouracích prací. Jde-li o podmínku, jakým

způsobem mají žalobci pozemek oplotit, tu lze dle žalovaného vnímat jako spíše informativní. Její případná nadbytečnost nezpůsobuje nezákonnost rozhodnutí.

16. K **druhému žalobnímu bodu** se žalovaný nijak nevyjádřil.

4. Osoby zúčastněné na řízení

17. Soud vyrozuměl v souladu s § 34 odst. 2 s. ř. s. o probíhajícím řízení též potenciální osoby zúčastněné na řízení a vyzval je k oznámení, zda budou uplatňovat svá práva.

18. Na výzvu soudu reagoval pouze Ing. N., který oznámil, že bude uplatňovat svá práva. Písemně se vyjádřil k návrhu žalobců na přiznání odkladného účinku, k věci samé nikoliv.

5. Posouzení věci soudem

19. Ve věci se konalo ústní jednání v souladu s § 49 s. ř. s.

20. Žalobci setrvali na své písemné argumentaci. Zároveň zopakovali svůj návrh na přerušení řízení do skončení řízení o jejich žalobě na určení vlastnictví k části pozemku, na který má oplocení přesahovat.

21. Žalovaný odkázal na napadené rozhodnutí a své vyjádření k žalobě.

22. Osoba zúčastněná na řízení uvedla, že žalobu považuje za nedůvodnou.

23. Soud přezkoumal napadené rozhodnutí v rozsahu uplatněných žalobních bodů (§ 75 odst. 2 věta první s. ř. s.), jakož i z pohledu vad, k nimž je povinen přihlížet z úřední povinnosti. Vycházel přitom ze skutkového i právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (§ 75 odst. 1 s. ř. s.).

24. Žalobu podala včas osoba k tomu oprávněná.

25. Žaloba není důvodná.

26. Žalobci na jednání zopakovali svůj návrh na přerušení řízení. Důvody uvedli shodné jako ve svém návrhu z 20. 8. 2024. Soud důvody pro přerušení neshledal, což již vysvětlil v usnesení čj. 11 A 49/2023-81. Svůj závěr soud nezměnil ani na jednání, a proto pouze odkazuje na odůvodnění citovaného usnesení.

27. Žalobci v úvodu žaloby namítli, že napadené rozhodnutí je částečně nicotné. Tuto námitku však v žalobě již podrobněji nerozvedli. Jde však o vadu, ke které by soud musel přihlídnout z úřední povinnosti (§ 76 odst. 2 s. ř. s.). Soud proto pouze stručně uvádí, že napadené rozhodnutí nicotným neshledal. Nicotnost způsobují pouze mimořádně závažné vady správních aktů jako např. absolutní nedostatek pravomoci, absolutní nepřislušnost rozhodujícího správního orgánu, zásadní nedostatky projevu vůle vykonavatele veřejné správy či nedostatek právního podkladu k vydání rozhodnutí atd. [rozsudek Nejvyššího správního soudu (NSS) ze 17. 2. 2020, čj. 8 Ads 194/2019-27, č. 3994/2020 Sb. NSS, bod 17, či rozsudek rozšířeného senátu NSS z 12. 12. 2023, čj. 9 Ao 37/2021-57, bod 36 až 49]. Žádné takové vady napadené rozhodnutí nevykazuje. Žalovaný vydal rozhodnutí na základě a v mezích zákona, má všechny podstatné náležitosti a je z něj patrné, jak bylo o věci rozhodnuto.

28. Soud se dále zabýval zbytkem žalobní argumentace. Neučinil tak ovšem v pořadí, v jakém žalobci vymezili žalobní body. Důvodem je, že žalobci do popředí své argumentace staví otázku přesahu oplocení na vedlejší pozemek parc. č. XA. Tato skutečnost však pro

odstranění stavby nebyla zásadní, což žalobcům vysvětlil již žalovaný na str. 6 napadeného rozhodnutí: „Otázka přesahu stavby na sousední pozemek a s tím související požadavek stavebního úřadu na doložení oprávnění stavebníků provést stavbu na cizím pozemku, byly řešeny v řízení o dodatečném povolení stavby. Tato problematika není předmětem řízení o odstranění stavby, tedy ani předmětem tohoto odvolacího řízení“.

29. Soud se proto nejprve zaměřil na důvod, proč žalobcům bylo nařízeno odstranění stavby – absence územního souhlasu a s tím související otázka, zda ho žalobci potřebovali (třetí a čtvrtý žalobní bod). Následně soud vypořádá námitky směřující do uložených podmínek (pátý žalobní bod) a poté argumentaci týkající se přesahu oplocení na sousední pozemek (první a druhý žalobní bod). Na závěr vypořádá šestý žalobní bod, v němž žalobci namítají, že po nich správní orgány chtěly rozsáhlejší dokumentaci, než mohly požadovat.
30. Správní orgány nařídily žalobcům odstranit oplocení dle § 129 odst. 1 písm. b) stavebního zákona, dle kterého *stavební úřad nařídí odstranění stavby vlastníku stavby nebo s jeho souhlasem stavebníkovi stavby prováděné nebo provedené bez rozhodnutí vyžadovaného stavebním zákonem nebo bez opatření nebo jiného úkonu toto rozhodnutí nahrazující anebo v rozporu s ním, a stavba nebyla dodatečně povolena*.
31. Soud nesouhlasí s žalobci, že z napadeného rozhodnutí není zřejmé, zda oplocení vyžaduje rozhodnutí či jiný úkon dle stavebního zákona. Stavební úřad v záhlaví svého (prvostupňového) rozhodnutí specifikoval předmět řízení tak, že rozhoduje „v rámci řízení odstranění nepovolené stavby oplocení, provedené bez příslušného opatření stavebního úřadu (územního souhlasu)“. Následně na začátku odůvodnění uvedl, že „Změna provedení oplocení vyžadovala vydání územního souhlasu“. Stejně tak žalovaný na začátku napadeného rozhodnutí shrnul prvostupňové rozhodnutí tak, že jim bylo žalobcům „nařízeno odstranění výše specifikované stavby dřevěného oplocení provedené bez zákonem vyžadovaného územního souhlasu“. Následně se na str. 5 napadeného rozhodnutí vysvětlil, že oplocení sice nevyžadovalo stavební povolení ani ohlášení stavebnímu úřadu, ale vyžadovalo územní souhlas. Je proto zcela zřejmé, že správní orgány vycházely ze závěru, že oplocení žalobců vyžadovalo právě územní souhlas.
32. Nesprávný je též navazující názor žalobců, že oplocení bylo možné vybudovat bez jakéhokoli omezení. Jak již vysvětlil žalobcům žalovaný, oplocení nevyžaduje stavební povolení ani ohlášení stavebnímu úřadu [§ 103 odst. 1 písm. e) bod 14 stavebního zákona ve znění účinném do 23. 1. 2023; přičemž následně byla stejná úprava přesunuta do písm. f) bodu 13 citovaného ustanovení]. Stavba oplocení však vyžadovala územní souhlas. Stavby, které ho nevyžadují jsou uvedeny v § 79 odst. 2 stavebního zákona, přičemž oplocení odpovídající oplocení žalobců zde uvedeno není. Ve znění účinném do 31. 12. 2017 bylo v citovaném ustanovení uvedeno pouze oplocení lesních školek, k ochraně lesních porostů a dřevin [písm. k)], o které však v případě žalobců nejde, a proto lze *a contrario* dovodit, že jejich stavba územní souhlas vyžadovala.
33. Soud nepřehlédl, že s účinností od 1. 1. 2018 byl § 79 odst. 2 stavebního zákona novelizován tak, že územní souhlas nově nepotřebovalo ani oplocení *do výšky 2 m, které nehraničí s veřejně přístupnými pozemními komunikacemi nebo s veřejným prostranstvím a které se nacházejí v zastavěném území či v zastavitelné ploše* [písm. f)]. To však není pro posuzovanou věc podstatné. Jednak oplocení žalobců výšky 2 metrů přesahuje, jednak je pro posouzení hmotněprávních podmínek legality stavby rozhodná úprava účinná v době zahájení řízení o odstranění stavby, tj. 2. 12. 2015 (čl. II bod 10 přechodných

ustanovení zákona č. 225/2017 Sb., a rozsudek NSS z 2. 4. 2024, čj. 6 As 351/2023-38, bod 7 až 10).

34. Soud proto shrnuje, že dle relevantní úpravy vyžadovala stavba oplocení žalobců územní souhlas, kterým žalobci nedisponovali. Oplocení tedy postavili bez potřebného povolení.
35. Odkaz žalobců na pražské stavební předpisy je v tomto ohledu nepřiléhavý, neboť povinnost opatřit územní souhlas vyplývá přímo ze stavebního zákona. Tomu odpovídá i napadené rozhodnutí. V něm totiž žalovaný neodkazoval na pražské stavební předpisy proto, že by z nich dovozoval povinnost vydání územního souhlasu, ale pouze na podporu svého závěru, že popis odstraňované stavby je s nimi v souladu (str. 7 napadeného rozhodnutí).
36. Třetí žalobní bod není s ohledem na právě uvedené důvodný.
37. Z obdobných důvodů není důvodný ani čtvrtý žalobní bod. V něm žalobci namítali, že správní orgány dostatečně neposoudily, zda je sousední pozemek parc. č. XA veřejným prostranstvím.
38. Ze shora uvedené aplikovatelné právní úpravy je zřejmé, že žalobci nastolená otázka není pro věc podstatná. Jejich oplocení vyžadovalo územní souhlas, neboť není žádnou z výjimek dle § 79 odst. 2 stavebního zákona ve znění účinném do 31. 12. 2017, a to bez ohledu zda je sousední obecní pozemek veřejným prostranstvím, nebo ne. Existence či neexistence veřejného prostranství na sousedním pozemku by byla podstatná jen tehdy, pokud by oplocení žalobců nepřesahovalo 2 metry a na jejich případ by se aplikoval stavební zákon ve znění účinném od 1. 1. 2018. Oplocení žalobců však 2 metry přesahuje a aplikuje se úprava ve znění účinném do 31. 12. 2017.
39. K tomu soud pouze pro úplnost dodává, že má pochopení pro to, proč žalobci tuto námitku vznášejí. Byl to totiž žalovaný, kdo tuto otázku do řízení v napadeném rozhodnutí vnesl. Na str. 5 napadeného rozhodnutí žalovaný nejprve (správně) aplikoval § 79 odst. 2 stavebního zákona ve znění účinném do 31. 12. 2017, aby se následně věnoval i úpravě účinné od 1. 1. 2018, v rámci kterých též uvedl, že možnost snížení oplocení na výšku 2 metrů je irelevantní, neboť pozemek, na kterém se nachází oplocení, sousedí s veřejným prostranstvím. Tyto úvahy žalovaného je však třeba vnímat jako nadbytečné, neboť rozhodným zněním stavebního zákona bylo znění účinné do 31. 12. 2017. To ostatně správně uvedl i sám žalovaný na str. 4 napadeného rozhodnutí. Úvahy žalovaného jdoucí nad rámec nutného odůvodnění a aplikovatelné právní úpravy nemohou způsobit nezákonnost napadeného rozhodnutí ani jeho nepřezkoumatelnost. Podstata úvah žalovaného je zřejmá a správná.
40. Soud se dále zabýval pátým žalobním bodem, v němž žalobci namítali nezákonnost dvou podmínek, které jim byly uloženy.
41. Třetí podmínkou stavební úřad stanovil, že *„Odstranění bude provedeno postupným rozebíráním, při zajištění stability oplocení a bezpečného užívání sousedních staveb a pozemků“*. Žalobci mají za to, že způsob odstranění stavby je v jejich dispozici.
42. V rozhodnutí o nařízení odstranění stavby stanoví stavební úřad podmínky vyplývající z technických požadavků na stavby (§ 130 odst. 1 stavebního zákona). Tyto požadavky nejsou stanoveny jen ve vyhlášce č. 268/2009 Sb., na kterou poukazovali žalobci, ale plynou též z vyhlášky č. 503/2006 Sb., na niž upozornil žalovaný. Vyhláška č. 506/2006 Sb. v § 18o upravuje náležitosti rozhodnutí o odstranění stavby, přičemž v odst. 2 písm. f)

Shodu s prvopisem potvrzuje X.

tohoto ustanovení stanoví, že rozhodnutí o odstranění stavby obsahuje *podmínky, kterými se podle potřeby zajistí postup a způsob bouracích prací, zejména zajištění stability a bezpečného užívání sousedních staveb*. Tomu třetí podmínka plně odpovídá.

43. Šestou podmínkou stavební úřad stanovil, že *„Pokud bude pozemek parc. č. XB v k. ú. X znovu oplocen (po odstranění plného dřevěného oplocení), tak jen oplocením v původním rozsahu, tj. drátěné pletivo napnuté na stávajících sloupcích o celkové výšce 1,50 m, příp. do výšky max. 2 m“*.
44. Ani tuto podmínku neshledal soud nezákonnou. NSS již v rozsudku z 8. 11. 2007, čj. 6 As 67/2006-78, uvedl, že *„z povinnosti odstranit stavbu na základě rozhodnutí o odstranění stavby implicitně vyplývá povinnost obnovit poslední známý kolaudovaný (užívaný) stav“*. Ač NSS tento závěr vyslovil ve vztahu k předchozímu stavebnímu zákonu (č. 50/1976 Sb.), uplatní se i na stavební zákon aplikovatelný na věc žalobců (rozsudky NSS z 28. 11. 2022, čj. 10 As 343/2021-78, bod 21, z 30. 3. 2022, čj. 10 As 312/2020-36, bod 21).
45. Právě tímto způsobem je nutné šestou podmínku vyložit. Správní orgány jí umožňují žalobcům, aby obnovili původní stav oplocení. Tím však samozřejmě není dotčena možnost žalobců rozhodnout se pro jiný typ oplocení svého pozemku. V takovém případě pak ovšem budou povinni dle zvoleného typu oplocení požádat o příslušné povolení či souhlas.
46. Pátý žalobní bod neshledal soud důvodným. Obě žalobci rozporované podmínky jsou v souladu se zákonem.
47. Dále se soud věnoval prvnímu a druhému žalobnímu bodu, které míří na údajné pochybení ve vztahu k přesahu oplocení na pozemek parc. č. XA.
48. Soud již výše vysvětlil, že důvodem pro nařízení odstranění stavby nebyl přesah oplocení na sousední pozemek, ale skutečnost, že žalobci neměli pro změnu oplocení územní souhlas. Otázka přesahu se primárně řešila v řízení o žádosti žalobců o dodatečné povolení stavby. To stavební úřad zastavil, neboť žalobci nedoložili souhlas vlastníka vedlejšího pozemku. Odvolání proti tomuto rozhodnutí bylo zamítnuto. Žalobci netvrdí, že by proti tomuto rozhodnutí podali správní žalobu a ani zdejšímu soudu není tato věc z úřední činnosti známa.
49. Řízení o odstranění stavby a řízení o jejím dodatečném povolení jsou dvě samostatná řízení s rozdílným účelem a předmětem: *„Účelem řízení o odstranění stavby je uvedení do souladu právního a skutečného stavu, a to nařízením odstranění nepovolené stavby. Účelem řízení o dodatečném povolení stavby je dodatečné zhojení protiprávního stavu, spočívajícího v absenci zákonem vyžadovaného rozhodnutí, opatření nebo jiného úkonu. Liší se také podmínky, jejichž splnění zkoumá stavební úřad v řízení o dodatečném povolení stavby a v řízení o jejím odstranění. V prvním případě jde o kumulativní splnění podmínek § 129 odst. 2 a 3 stavebního zákona, zatímco v případě řízení o odstranění stavby jde o kumulativní splnění podmínek stanovených v § 129 odst. 1 písm. b) stavebního zákona, tj. že se jedná o stavbu prováděnou nebo provedenou bez rozhodnutí nebo opatření nebo jiného úkonu vyžadovaného stavebním zákonem anebo v rozporu s ním“* (rozsudek NSS z 30. 11. 2017, čj. 8 As 127/2016-56, bod 19).
50. Žalobci mohli neexistenci přesahu oplocení na sousední pozemek namítat v řízení o dodatečném povolení stavby (což i učinili), případně následně ve správní žalobě. Tyto námitky však již nemají místo v řízení o odstranění stavby, kde lze namítat pouze

nesplnění podmínek dle § 129 odst. 1 písm. b) stavebního zákona, tedy že stavba byla provedena v souladu se stavebním zákonem nebo že byla dodatečně povolena (obdobně rozsudek NSS z 11. 4. 2013, čj. 7 As 154/2012-26).

51. V řízení o odstranění stavby nemohly správní orgány opětovně posuzovat existenci přesahu na sousední pozemek, a proto správně vyšly ze závěrů, které v tomto ohledu učinily v řízení o dodatečném povolení stavby a které žalovaný v napadeném rozhodnutí rekapituloval (str. 4 napadeného rozhodnutí). Jejich rozhodnutí nejsou nepřezkoumatelná proto, že by nebylo zřejmé, na základě jakých skutečností k tomuto skutkovému závěru došly.
52. Argumentací žalobců ohledně neexistence přesahu oplocení na sousední pozemek se zdejší soud nyní zabývat nemohl, neboť tato otázka není pro řízení o odstranění stavby podstatná.
53. První žalobní bod proto není důvodný.
54. Důvodný není ani druhý žalobní bod, v němž žalobci namítali, že výrok napadeného rozhodnutí je nepřezkoumatelný, neboť nespecifikuje přesah oplocení. Dle žalobců tak není zřejmé, v jakém rozsahu mají oplocení odstranit.
55. Žalobci opět přehlíží, že jim bylo nařízeno odstranění oplocení proto, že k němu nemají územní souhlas. Jsou proto povinni odstranit celé neoprávněně postavené oplocení, nikoliv pouze tu část, jež přesahuje na vedlejší pozemek. Proto ani nebylo třeba podrobněji specifikovat, v jaké části a o kolik oplocení na tento pozemek přesahuje. Z výroku je zcela patrné, jaká povinnost je žalobcům uložena a v jakém rozsahu. Je proto i materiálně vykonatelné.
56. V posledním, šestém žalobním bodu žalobci namítají, že správní orgány po nich nemohly vyžadovat doložení dokumentace v rozsahu potřebném pro stavební řízení. Měly požadovat doložení dokumentace pouze v rozsahu potřebném pro vydání územního souhlasu.
57. Z žalobní argumentace není zřejmé, jakou konkrétní výzvu mají žalobci na mysli. Je nicméně zřejmé, že jejich námitka míří do řízení o dodatečném povolení stavby. Jak totiž plyne z rozhodnutí z 24. 5. 2017, čj. MHMP 787767/2017, sp. zn. S-MHMP 1654431/2016/STR, kterým žalovaný zrušil rozhodnutí o zamítnutí dodatečného povolení změny stavby původního oplocení, zabýval se obdobnou odvolací námitkou žalovaný právě v řízení o dodatečném povolení stavby. Tato argumentace (ať již pravdivá či ne) tak opět nemůže být soudem přezkoumávána v řízení o žalobě proti rozhodnutí o odstranění stavby.
58. Ani tato námitka proto není důvodná.

6. Závěr a náklady řízení

59. Soud neshledal žalobu důvodnou, a proto ji podle § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.
60. O nákladech řízení rozhodl soud výrokem II. podle § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalovaný byl ve věci plně úspěšný, avšak nevznikly mu žádné náklady řízení nad rámec běžného výkonu úřední činnosti. Proto mu soud jejich náhradu nepřiznal.

61. Výrokem III. rozhodl soud o nákladech řízení osoby zúčastněné na řízení. Ta nemá dle § 60 odst. 5 s. ř. s. právo na jejich náhradu, neboť jí soud v tomto řízení žádnou povinnost neuložil.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližze následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Praha 3. září 2024

Mgr. Marek Bedřich v. r.
předseda senátu